

Prima instanță (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) A. Catană
Instanța de apel (Curtea de Apel Chișinău) A. Minciuna, V. Efros, I. Muruianu

Î N C H E I E R E

06 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:
Președintele completului,
judecători

Ala Cobăneanu
Luiza Gafton
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Nazarenco Valeria prin intermediul avocatului Lepădatu Tatiana,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Nazarenco Valeria împotriva Băncii Comerciale ”Mobiasbancă-Groupe Societe Generale” Societate pe Acțiuni cu privire la repararea prejudiciului material,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 18 ianuarie 2018, prin care a fost respins apelul declarat de Nazarenco Valeria prin intermediul avocatului Lepădatu Tatiana și menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 iunie 2017,

c o n s t a t ă :

La 17 august 2016 Nazarenco Valeria prin intermediul avocatului Lepădatu Tatiana a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Băncii Comerciale ”Mobiasbancă-Groupe Societe Generale” Societate pe Acțiuni cu privire la repararea prejudiciului material.

În motivarea acțiunii, a menționat că la 11 octombrie 2012 pe numele Valeriei Nazarenco a fost emis cardul bancar MASTERCARD STANDART EUR.

Susține că la 31 mai 2015, Nazarenco Valeria aflându-se în Bali (Indonesia), cardul bancar a fost sustras, reclamanta informând prin scrisori electronice despre acest fapt Banca și a solicitat blocarea cardului sustras.

Însă, numai la 31 mai 2015 la ora 11.47 Banca a blocat cardul bancar.

Reclamanta relevă că la momentul blocării cardului, pe contul său se aflau mijloace bănești în sumă de 2 083,94 de euro.

Relatează că necătând la faptul blocării de către Bancă a cardului bancar, prin intermediul acestuia au fost efectuate plăți fără autorizația posesorului, iar mijloacele bănești au fost valorificate de persoane necunoscute după înștiințarea Băncii de a bloca cardul.

Consideră că pârâtul este obligat să restituie suma de 2 083,95 de euro valorificată în urma operațiunilor de plată neautorizate.

Astfel prin reclamația din 01 august 2016 pârâtului i-a fost expediată solicitarea de a soluționa litigiul pe cale amiabilă, însă aceasta nu a fost soluționată.

Solicită obligarea Băncii Comerciale "Mobiasbancă-Groupe Societe Generale" Societate pe Acțiuni să ramburseze suma de 2 083,95 de euro și suma de 6 000 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 iunie 2017, acțiunea înaintată de Nazarenco Valeria a fost respinsă.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că la 11 octombrie 2012 pe numele Valeriei Nazarenco a fost emis cardul bancar MASTERCARD STANDART EUR.

La fel, prima instanță a reținut că la 31 mai 2015, cu cardul MASTERCARD STANDART EUR emis pe numele Valeriei Nazarenco, au fost efectuate 10 tranzacții de plată autorizate cu succes în intervalul de timp începând cu ora 08:08:13 pînă la 15:29:05, ora locală a Indoneziei.

De asemenea, instanța a conchis că la 31 mai 2015 la ora 11:47:24 – ora locală a Moldovei (diferența între ora Moldovei și ora Indoneziei constituie +5 ore) Serghei Nazarenco, tatăl Valeriei Nazarenco a solicitat blocarea cardului.

Astfel prima instanță a concluzionat că la ora 15:40:11 tranzacția a fost refuzată din motivul fondurilor insuficiente pe cont și deja următoarea tranzacție la 16:49:19 a fost respinsă din cauza blocării cardului, care deja a fost setat drept sustras.

Totodată, instanța a reținut că Banca a propus în conformitate cu prevederile art. 58 alin. (1) din Legea cu privire la serviciile de plată și monedă electronică nr. 114 din 18 mai 2012 de a compensa prejudiciile suportate ce depășesc 2 500 lei pentru fiecare tranzacție neautorizată.

Prin urmare instanța a considerat ca fiind neîntemeiate argumentele reclamantei precum că la momentul blocării cardului, în cont era suma de 2 083,94 de euro, deoarece din extrasul de cont se atestă că la acel moment erau deja autorizate fără careva impedimente 10 tranzacții de plată prin sistemul internațional de plăți MasterCard, fapt ce nu poate fi imputat Băncii în condițiile în care beneficiarul cardului putea și personal aplica imediat operațiunea de blocare a cardului prin sistemul Internet Banking.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 18 ianuarie 2018, a fost respins apelul declarat de Nazarenco Valeria prin intermediul avocatului Lepădatu Tatiana și menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 iunie 2017.

La 05 aprilie 2018 Nazarenco Valeria prin intermediul avocatului Lepădatu Tatiana, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunea înaintată să fie admisă.

Recurenta Nazarenco Valeria în motivarea recursului a menționat că instanța de apel a interpretat în mod eronat legea.

Recurenta invocă în acest sens prevederile art. 56 din Legea cu privire la serviciile de plată și moneda electronică nr. 114 din 18 mai 2012, care prevede că utilizatorul serviciilor de plată poate obține corectarea unei operațiuni de plată din partea prestatorului numai dacă informează pe prestatorul său de servicii de plată, în cel mai scurt timp, dar nu mai tîrziu de 13 luni de la data debitării contului său, despre faptul că a constatat o operațiune de plată neautorizată sau executată necorespunzător, care generează reclamație, inclusiv în conformitate cu art.70, cu excepția situațiilor în care, dacă este cazul, prestatorul de servicii

de plată nu și-a îndeplinit obligația de a furniza sau de a face disponibile informațiile legate de această operațiune de plată, în conformitate cu capitolul IV.

În cazul unei operațiuni de plată neautorizate, prestatorul de servicii de plată al plătitorului rambursează imediat plătitorului suma aferentă operațiunii de plată neautorizate respective și, dacă este cazul, readuce contul de plăți debitat în situația în care s-ar fi aflat dacă operațiunea de plată neautorizată nu s-ar fi efectuat. Rambursarea se efectuează în moneda contului de plăți din care a fost debitată suma operațiunii, iar în cazul în care nu a fost utilizat contul de plăți pentru efectuarea operațiunii de plată – în moneda în care prestatorul serviciului de plată a primit fondurile de la plătitor.

Dacă prestatorul de servicii de plată nu execută indicațiile utilizatorului său de servicii de plată sau se abate de la ele, în cazul în care nu se poate considera că utilizatorul, cunoscând situația de fapt, ar fi aprobat abaterea, prestatorul de servicii de plată este obligat să plătească despăgubiri în conformitate cu legislația aplicabilă contractului încheiat între plătitor și prestatorul său de servicii de plată.

Susține că plățile neautorizate au fost efectuate după înștiințarea Băncii Comerciale ”Mobiasbancă-Groupe Societe Generale” Societate pe Acțiuni de a bloca cardul.

Astfel recurenta consideră că Banca este obligată să ramburseze suma de 2 083,95 de euro, valorificată în urma operațiunilor de plată neautorizate.

Totodată relatează că concluzia instanțelor precum că solicitarea lui Serghei Nazarenco de a bloca cardul a parvenit la ora locală a Moldovei 11:47 min. la data de 31 mai 2015, nu eliberează de răspundere Banca emitentă a cardului, deoarece pînă la ora indicată, imediat după ce i-a fost sustras cardul a încercat de nenumărate ori să contacteze persoanele responsabile ale Băncii, inclusiv prin Skype și poșta electronică, însă fără nici un răspuns.

Deci după ce încercările sale de a anunța Banca emitentă au eșuat, l-a rugat pe tatăl său să anunțe Banca despre sustragerea cardului bancar și blocarea acestuia.

La 04 iunie 2018, Banca Comercială ”Mobiasbancă-Groupe Societe Generale” Societate pe Acțiuni a depus referință la recursul declarat de Nazarenco Valeria, solicitînd de a fi declarat inadmisibil.

În referința depusă, Banca Comercială ”Mobiasbancă-Groupe Societe Generale” Societate pe Acțiuni a menționat că conform pct. 44 și 45 din Regulamentul cu privire la cardurile de plată, aprobat prin Hotărârea Consiliului de administrație al Băncii Naționale a Moldovei nr.157 din 1 august 2013, în cazul în care deținătorul de card nu a asigurat siguranța elementelor personalizate ale cardului de plată utilizat, el suportă pierderile legate de orice operațiune de plată neautorizată, care rezultă din producerea unei situații de urgență (pierderea, furtul sau însușirea cardului de plată), pînă la mărimea maximă convenită între prestatorul de servicii de plată și deținătorul de card, dar nu mai mult de 2500 de lei.

Deținătorul de card în calitate de plătitor suportă toate pierderile legate de orice operațiune neautorizată dacă aceste pierderi rezultă din fraudă ori din nerespectarea intenționată, sau din neglijență gravă a uneia sau a mai multor obligații care îi revin conform articolului 54 din Legea nr. 114 din 18 mai 2012 cu privire la serviciile de plată și moneda electronică. În astfel de cazuri, suma maximă menționată la pct.44 nu se aplică.

La fel a menționat că Banca era dispusă să compenseze recurentei prejudiciile suportate ce depășesc cuantumul de 2 500 lei pentru fiecare tranzacție nautorizată, iar în total suma de 18 203,61 de lei, însă această propunere a fost refuzată de Nazarenco Valeria.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 18 ianuarie 2018, însă date referitor

la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 05 aprilie 2018, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o

anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Nazarenco Valeria prin intermediul avocatului Lepădatu Tatiana, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Nazarenco Valeria prin intermediul avocatului Lepădatu Tatiana.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Ala Cobăneanu

judecători

Luiza Gafton

Dumitru Mardari